

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **D. M. N.**, narozený dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. MV-28034-3/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. MV-28034-3/OAM-2025, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka, ze dne 23. 12. 2024, č. j. CPR-30560-25/ČJ-2024-931200-SV, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy Evropské unie a smluvní státy“), v délce 2 roků od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států Evropské unie a smluvních států. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území států Evropské unie a smluvních států do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy žalobce pobude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Zároveň bylo vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Podotkl, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž správní orgán prvního stupně opomněl zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Podle žalobce došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně ve věci nepřijal řešení odpovídající okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy žalobce.
3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření i délku správního vyhoštění, a neodpovídá okolnostem případu. Upozornil na to, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu a důvodech jeho nelegálnosti. Zdůraznil, že na území pobýval neoprávněně jen po krátkou dobu, neúmyslně a v dobré víře. Závažnost jeho protiprávního jednání tak byla velmi nízká. Žalobce upřesnil, že dne 29. 5. 2024 se dobrovolně dostavil na pracoviště cizinecké policie, a to s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany. S poukazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 11. 2023, ve věci C-257/22, uvedl, že nelze vydat rozhodnutí o navrácení na základě čl. 6 odst. 1 směrnice č. 2008/115, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, státnímu příslušníkovi třetí země poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak před tím, než bylo o této žádosti rozhodnuto, a to bez ohledu na dobu pobytu. Žalobce poznamenal, že správní orgán prvního stupně přesto v dané věci rozhodl, aniž by vyčkal rozhodnutí soudu, a tedy konečného rozhodnutí ve věci azylu. Tento postup žalobce označil za neúčelný a za rozporný s výše uvedeným rozsudkem.
4. Žalobce trval na tom, že jediným jeho nezákonným jednáním byl jeho neoprávněný pobyt na území České republiky, přičemž se sám dobrovolně dostavil, aby svou situaci řešil. Uvedl, že správní orgány měly zkoumat poměr mezi mírou závažnosti jeho protiprávního jednání a intenzitou dopadů přijatého řešení do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že uložení správního vyhoštění bylo v daném případě nepřiměřené, neboť by postačilo uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Namítal, že správní orgány tuto možnost bez vysvětlení odmítly. Podle žalobce nebyl jeho jednáním nijak závažně narušen veřejný pořádek, neboť jeho neoprávněný pobyt byl krátkodobý a neúmyslný. Postup správních orgánů považoval za příliš formalistický. K tomu žalobce poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs

174/2014. Dodal, že setrval na českém území jen krátkou dobu, když uprchl z válečné Ukrajiny, kde legálně pobýval v době jejího napadení Ruskem.

5. Dále žalobce zpochybnil přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí, neboť podle jeho názoru neobsahují úvahy, proč je správní vyhoštění v daném případě nezbytné. Žalobce rovněž namítal porušení základních zásad činnosti správních orgánů, neboť správní orgány nedostatečně posoudily všechny okolnosti daného případu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami, neboť neprokazují, že by správní orgány porušily některá ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců a vydaly nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dále odkázal na napadené rozhodnutí i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Měl za to, že obě rozhodnutí byla dostatečně odůvodněna a podložena dostatečnými podklady.
7. Uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce prokazatelně již ode dne 1. 3. 2022 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Tímto svým jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu obsaženou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Sdělil, že neshledal žádné pochybení správního orgánu prvního stupně. Připomněl, že zákon o pobytu cizinců nedává v řízení o správním vyhoštění prostor pro správní uvážení. Žalovaný podotkl, že sám žalobce sdělil, že ve vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států a v návratu do Vietnamu mu nic nebrání. Má se kam vrátit a z vlasti odcestoval s vědomím státních orgánů, a to za účelem zaměstnání v zahraničí. Nebyly tak shledány překážky obsažené v § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Směrem k žalobním námitkám žalovaný uvedl, že se jedná o totožné námitky, které byly uvedeny v odvolání, jsou obecného charakteru a nijak nerozporují rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani žalovaného. Na podporu své argumentace poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný uzavřel, že nedošlo k porušení žádného zákonného ustanovení a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nikterak nevyjádřil.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
12. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez bližšího upřesnění uvedl, že správní orgán prvního stupně náležitě nezjistil skutečný stav věci bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, nezjistil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (§ 50 odst. 3 správního řádu) a nešetřil oprávněné zájmy žalobce (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). Žalobce totiž v žalobě neuvedl, v čem konkrétně byla skutková zjištění správního orgánu prvního stupně nedostatečná, v čem konkrétně nešetřil oprávněné zájmy žalobce a jaké skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch nebyly zjištěny.
13. Soud zároveň nepřehlédl, že tyto výhrady žalobce vznesl proti postupu správního orgánu prvního stupně. Předmětem soudního přezkumu je však rozhodnutí odvolacího orgánu, a nikoli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobní argumentace proto musí směřovat právě proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného), a nikoli proti prvostupňovému rozhodnutí, které nikterak nereflektuje úvahy odvolacího orgánu vyvolané odvoláním. Není-li žalobce spokojen se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu správní žaloby zřejmé, které závěry odvolacího orgánu (žalovaného), nikoli správního orgánu prvního stupně, pokládá za nedostatečné či nesprávné, a z jakých důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2023, č. j. 3 As 55/2021-48). Žalobce v nyní řešené věci však shora uvedené námitky směřoval proti postupu správního orgánu prvního stupně, a navíc nijak neupřesnil, z jakých konkrétních důvodů vztahujících se k jeho případu považuje postup správního orgánu za nesprávný.
14. Nicméně i k takto obecně uplatněné námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uvádí, že má za to, že žalovaný řádně dostal své povinnosti zjistit skutečný stav věci v rozsahu podle § 3 správního řádu. Žalovaný si obstaral všechny nezbytné podklady podstatné pro rozhodnutí. Žalobce byl vyslechnut správním orgánem prvního stupně dne 29. 5. 2024 za přítomnosti tlumočníka a dostal prostor se k věci vyjádřit a uvést skutečnosti, které považuje za nezbytné. Žalobce byl následně vyrozuměn o tom, že správní orgán prvního stupně ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí o správním vyhoštění, a poučen o tom, že má právo činit důkazní návrhy a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě pěti dnů od doručení vyrozumění (žalobci doručeno dne 11. 12. 2024). Žalobce tohoto svého práva nevyužil a doplnění podkladů pro rozhodnutí nežádal. Ani v podaném odvolání proti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti k objasnění skutkového stavu (podal toliko blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nedoplnil). Žalobce tedy měl prostor k tomu, aby se mohl s podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně seznámit a doplnit je či navrhnout jejich doplnění. Pro úplnost soud poznamenává, že součástí podkladů pro rozhodnutí je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 4. 12. 2024 o tom, že žalobcovo vycestování do Vietnamu je možné. Skutkový stav byl tedy zjištěn dostatečně.

15. Kvality žalobního bodu nedosahuje ani obecně tvrzené údajné porušení základních zásad činnosti správních orgánů, neboť žalobce blíže nepopsal, jakým konkrétním postupem měly správní orgány tyto zásady (opět blíže nespecifikované) porušit.
16. Žalobce dále v žalobě uvedl, že setrval na českém území jen krátkou dobu, když uprchl z válečné Ukrajiny, kde legálně pobýval v době jejího napadení Ruskem. Toto žalobní tvrzení je v rozporu s dalším obsahem žaloby i se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu. Žalobce totiž uvedl, že v roce 2020 vycestoval z Vietnamu do Maďarska, kde pracoval a pobýval na základě pobytové karty a v dubnu 2024 přijel z Maďarska do České republiky. Soud proto uvedené tvrzení považuje za chybu žalobcova zástupce vzniklou kopírováním argumentace z podání v jiné věci.
17. Zcela obecné námitky o porušení základních zásad činnosti správních orgánů nedosahující kvality řádně uplatněného žalobního bodu a zjevně nepravdivému tvrzení o útěku z Ukrajiny se soud více nevěnoval.
18. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, tj. že napadené rozhodnutí neobsahuje úvahy žalovaného o tom, proč je nezbytné správní vyhoštění žalobce v situaci, kdy bylo možné stejného cíle dosáhnout uložením povinnosti opustit území. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že: „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. V této souvislosti soud rovněž podotýká, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu nijak nedoplnil.

19. K namítané nepřiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce, soud připomíná, že žalovaný se přiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný poukázal na to, že žalobce je svobodný a bezdětný, je zdravý, na území České republiky nemá žádný majetek, pohledávky, závazky ani žádné vazby. Zdůraznil, že jeho rodina (rodiče a sestra) žije ve Vietnamu a může se k ní vrátit. Žalovaný dále vysvětlil, že aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení; jsou-li naplněny podmínky tohoto ustanovení, je správní orgán povinen cizince vyhostit. Podle žalovaného byly tyto podmínky splněny tím, že žalobce v označené době pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. S těmito závěry žalovaného se soud ztotožnil.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
22. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, považuje zdejší soud za nepřiléhavý, neboť skutková situace v projednávané věci je významně odlišná od případu řešeného Nejvyšším správním soudem, kde se jednalo o cizince, který měl na území České republiky manželku a dvě děti s trvalým pobytem, zatímco žalobce nemá k České republice žádné vazby.
23. Dále se soud zabýval námitkou, dle které žalobci nemělo být uloženo správní vyhoštění, nýbrž povinnost opustit území podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
24. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který*

- a) *neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a kterému je umožněno dobrovolné vycestování,*
- b) *je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo*
- c) *je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života“ (zvýraznění doplnil soud).*
25. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývá, že „rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá
- a) *cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zákona o azylu, jestliže*
1. *bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo*
 2. *nevystoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo po ukončení poskytování mezinárodní ochrany ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen,*
- b) *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nebo*
- c) *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění“ (zvýraznění doplnil soud).*
26. Byť se žalobce opakovaně odvolává na § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podmínky v něm uvedené nesplňuje. Žalobce totiž nemá být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 ani podle přímo použitelného předpisu Evropské unie [písm. a)], ani není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie [písm. b) a c)], neboť platnost jeho pobytového oprávnění v Maďarsku zanikla ještě před příjezdem žalobce do České republiky. Na žalobcův případ tak § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze použít. Totéž platí pro § 50a odst. 2 písm. a) daného zákona, neboť řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nebylo zastaveno, ale jeho žádost byla zamítnuta.
27. Soud konstatuje, že žalobce podmínky pro překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území nesplnil. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu jakožto občan Vietnamské socialistické republiky nebyl oprávněn. Tuto skutečnost žalobce nijak nezpochybňoval. Byl tedy dán důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, což vylučuje možnost užití § 50a odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2 písm. c) téhož zákona. Správní orgán prvního stupně tak postupoval v souladu se zákonem, pokud se žalobcem dne 29. 5. 2024 zahájil řízení o správním vyhoštění.

28. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn [důvod pro správní vyhoštění § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců], jako ž i bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn [důvod pro správní vyhoštění § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců], a rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, nemohl být v žalobcově případě použit ani § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný logicky a dostatečně odůvodnil, proč rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Nebyly tak splněny podmínky k tomu, aby se mohlo uvažovat o překvalifikování správního vyhoštění na rozhodnutí o povinnosti opustit území.
29. K podobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud, který v usnesení ze dne 19. 3. 2024, č. j. 6 Azs 249/2023-20, uvedl, že § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze použít „pouze v případě, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění, s nímž je spojen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po stanovenou dobu, byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života“. Taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
30. Také v usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 3 Azs 33/2023-38, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, nastane-li některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Jestliže tedy správní orgány dospěly k závěru, že správní vyhoštění stěžovateli nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neměly možnost uvážení, zda zvolí postup spočívající ve správním vyhoštění nebo „pouze“ v uložení povinnosti opustit území“. Stejně tak v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění a toto rozhodnutí nemělo podle odůvodněných závěrů žalovaného nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života, tudíž správní orgány nemohly namísto správního vyhoštění uložit povinnost opustit území.
31. Pro úplnost soud dodává, že důvodem nepřiměřenosti správního vyhoštění nemůže být jen to, že by pro žalobce bylo příznivější, kdyby mu správní orgány uložily povinnost opustit území. Takový postup by byl totiž příznivější pro jakéhokoli cizince, u něhož nastaly důvody pro správní vyhoštění, a výše citovaný § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by tak zcela ztratil smysl.
32. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území namísto správního vyhoštění pak nemůže být ani žalobcem tvrzená nízká závažnost protiprávního jednání, spolupráce se správním orgánem, pravdivá výpověď o jeho pobytu, ani skutečnost, že na území pobýval neoprávněně jen po krátkou dobu, údajně neúmyslně a v dobré víře. Žádná z těchto skutečností totiž není obsažena v § 50a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, které taxativně vypocítávají důvody, kdy je namíste uloženo toliko povinnost opustit území.
33. Žalobce rovněž uvedl, že podal žádost o mezinárodní ochranu a správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, aniž by vyčkal na rozhodnutí soudu, a tedy na konečné rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve věci jeho mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-45, kde se Nejvyšší správní soud zabýval souběhem řízení o správním vyhoštění a řízení o mezinárodní ochranu, přičemž postup žalovaného není v rozporu s tímto rozhodnutím. Nejvyšší správní soud zde v návaznosti na judikaturu Soudního dvora EU (rozhodnutí C-257/22) uvedl: „*V takovém případě je tedy nezbytné nejprve vyčkat, jak bude rozhodnuto ve věci mezinárodní ochrany, a teprve v případě negativního rozhodnutí v této věci (neudělení mezinárodní ochrany, příp. zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné anebo zastavení řízení) by na něho mělo bezprostředně navazovat rozhodnutí o správním vyhoštění, jak dovozuje Soudní dvůr. Uvedené bude v praxi platit především v situaci, kdy řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dříve, než dotčený cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany – pak totiž není nutné řízení o správním vyhoštění nově zahajovat, ale lze v něm pokračovat od stadia, v němž bylo přerušeno z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu, a relativně rychle rozhodnout; viz rozsudek (velkého senátu) Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, ve věci J. N., C-601/15 PPU, bod 76, v němž je akcentována právě potřeba provedení návratu v co nejkratší době. Naproti tomu, pokud už cizinec o udělení mezinárodní ochrany požádal, pak nejenže nelze vydat rozhodnutí o návratu, ale toto řízení není možné ani zahájit a vést, jak vyplývá ze závěrů recentního rozsudku Soudního dvora ve věci CD, C-257/22, které jsou citovány výše; viz zejm. bod 39. V něm Soudní dvůr výslovně vychází z toho, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany není na území neoprávněně, neboť má právo zde setrvat do doby, než o jeho žádosti bude rozhodnuto v prvním stupni, což vylučuje použití návratové směrnice.*“

34. V daném případě žalobce podal dne 29. 5. 2024 žádost o mezinárodní ochranu. Stejný den s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo též den přerušeno, a to do doby skončení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní ochrana žalobci rozhodnutím ze dne 27. 8. 2024 nebyla udělena, rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 9. 2024. Následně správní orgán prvního stupně pokračoval v přerušovém řízení a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 12. 2024. Z toho je patrné, že žalovaný shora uvedené požadavky respektoval, neboť řízení o správním vyhoštění žalobce přerušil, a vyčkal právní moci rozhodnutí ministerstva vnitra o mezinárodní ochraně. Nebylo ovšem již nutné, aby vyčkával, než bude rozhodnuto soudem o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, protože uvedený požadavek nevydat návratové rozhodnutí trvá pouze do doby, než bude o mezinárodní ochraně rozhodnuto v prvním stupni. Předmětná námitka tedy není důvodná.
35. Postup správních orgánů shledal soud správným a odpovídajícím relevantní právní úpravě, nikoli příliš formalistickým.
36. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 6. srpna 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.